

Suad (Mehmet Rauf'un "Eylül" adlı Romanı) İçerik Kapanık

Karakter Süreyya'nın karısı ve aynı zamanda Necip'in yasak aşkı olan Suad, kocası ve kocasının ailesi ile yaşayan kendi halinde mutlu ve çevresini de mutlu etmeye çalışan bir kadındır. Özellikle kocasının kendisine olan ihmeline rağmen onu mutlu etmek adına bütün imkânlarını fedakârlıkla seve seve kullanır. Yaşamış olduğu tek taraflı evlilik onu karamsarlığa itse de Süreyya ile geçen mutlu yıllarını düşünerek sürekli vicdani hesaplar yaparak bir türlü tam anlamıyla kendini Necip'e bırakamaz. Oysa duygusal yönü güçlü olan Suad'ın herkes kadar aşka ihtiyacı vardır lakin kocasına duyduğu sadakati ve bağlılığı onu alıkoyar ve çoğu tutkuyu içine atmak zorunda kalır.

Aktiviteler Kendini eşinin mutluluğuna ve isteklerine adanarak yaşayan Suad'ın vaktinin çoğunu evi ile ilgilenerek geçirmeyi sever; yemekler yapar, dikiş yapar. Suad müziğe karşı olan tutkusu nedeniyle boş zamanlarını çoğunu piyanoyla geçirir.

ÖRNEK ANILAR

Fedakar Suad eşi Süreyya ile geçen yıllarını sorunsuz ve şikayetsiz olarak geçirir, tek derdi kocasını mutlu etmektir, kendini yok sayarak Süreyya'nın isteklerine hep boğun eğer ve onu incitmekten korkar. Eşini üzmemek isteyen Suad, onu mutlu görmek ister: "Bari sen git, oralarda kal, biraz eğlenirsin!" diyecek oluyordu; fakat beş yıldır beraber bulunmaya, her şeyi beraber yapmaya o kadar alışmışlardı ki, kocasına karşı kalbindeki derin bağlılığın şevkiyle fedakârlığa razı olup söylese bile onun bunu fark ederek, kırıldığını görerek daha rahatsız olacağını, yine yeminlerin başlayacağını, hiçbir şey değişmeyerek sadece problemin dışıyla uğraşmış olacağını düşünüyordu."

Bağımlı Kocasına beslediği sevginin ötesinde esasen bağımlı olan Suad, onu mutlu etmek için uğraştığı her günün sonu hayatını harcadığı beş yılına bağlanır. Yaşadığı yeri beğenmeyip sıkılan ve başka bir yerde, bir deniz kenarında olsa Suad'ı daha mutlu edeceğinin sözünü veren adama hep ilk günkü heyecanını hissederek kendini adar, babasına durumu anlatır ve babası Suad'a istediği yalıtı tutması için yardım eder: "Heyecanıyla asıl ruhundan kopan çığlıkları içine bastırırdı; bu hal kalbini daha fazla hararetle kocasına bağlayarak; ruhu, ona karşı, böyle zamanlarda, kayaları parçalayıcı bir çağlayan coşkunluğu ile hücum ederdi. Şimdi yine kendi kendine itiraf ediyordu ki, bu anda Süreyya için hayatını isteseler memnuniyetle verirdi."

Uysal Nezaketi ve kültürü her zaman fark edilen Suad kimseyi incitmemeye çalışır, öfkesini dahi içinde yaşar, hatta bu sakin yapısı ile Süreyya'nın kuzeni Necip'in de ilgisini çeker: "Necip eğer Suad'ın yumuşaklığı ve iradesi olmasa Hacer'le anlaşmanın mümkün olamayacağını anlıyor, Hacer'in hatta fırsat bile beklemeyen şu hırçın hücumlarına Suad'ın nasıl bir yumuşaklık ve tahammül ile karşılık verdiğini fark ediyordu..."

Utangaç Suad kendine iltifat edildiğinde ya da bir şeyleri saklamaya çalıştığında mahcup olur, yüzü kızarır. Kocasının iltifatlarına dahi çoğu zaman hayretle yaklaşır içten içe gerçek olup olmadığını sorgulayarak utanır: "Suad, bu soruya hafifçe kızarak ve sebep söylenince Süreyya'nın o halde bile kendini yalnız bırakmasını tuhaf bulacağından utanarak, "İşim vardı da..." dedi. ? Sonra yalan söylemekten daha mahcup, ekledi: "Deniz de tutuyor da..." Ve sonra kızardığını göstermemek için, "Onlar ne?" diye kâğıtları gösterdi."

Cesaretsiz İçini ateşe veren birçok düşüncüyü cesareti olmadığı için söyleyemeyen, karşısındakini üzmemek, kırmamak adına aklından geçen duygu ve düşünceleri sadece kendine saklayan Suad, çoğu zaman kendisi ile mücadele etse de kocasına karşı olan itaat ve bağlılığını bozmaz. Oysa Süreyya'ya karşı söylemek istediği içinde pek çok şey vardır: "Kaç kere, "Ama..." diye başlayıp bunları olabildiğince anlatmaya hazırlandı. Bunların birçoğunda, yaratılışına tamamıyla zıt olan uzun uzun anlatmak yeteneksizliği, ötekilerde gülünç bulunmak, onarılmaz biçimde reddedilmek, düşüncelerinin hafife alınması korkusuyla, saatlerce mücadelelerle birlikte, susmaya, kederlerini yalnız kendisine saklamaya mecbur kaldı."

Vicdanlı Eşi Süreyya ile geçen yılların ardından Necip'e ilgi duymak ona mutluluktan çok acı vermeye başlar, her defasında eşini düşünür ve onu böylesine çaresiz bırakmanın doğru olmayacağını düşünerek üzüldü: "Suad bunların arasında Süreyya'yı, müthiş azaplarla görüyordu; o zaman, kendisini ne kadar savunmak isterse istesin nasıl bir uçurumda olduğunu, Süreyya'ya karşı durumunun nasıl itiraf edilemez keşfinden korkular, kötü, çirkin bir durum olduğunu ret ve inkâr edemeyerek perişan kalırdı."

Mutsuz Evliliklerinde git gide eşi ile konuşacak bir şeyleri kalmadığına yürekten üzülen Suad, imkanı olsa da eşi ile olan geleceği konusunda endişelidir. Zaten evde kayınvalidesi ve görüncesinin de evliliklerinde sorunlu olması Suad'ın evlilikler konusunda herkesin mutsuz olacağına dair bir izlenim yaratır. Bu nedenle de kendini ev

işlerine daha çok veren Suad, sıradanlaşan kendi evliliği için yürekten üzülür: “Süreyya ile aralarında hâlâ soğuk bir nezaket egemendi. Evde Hanımdan başka herkesten öğreniyordu. Ve bu, kalp duygularıyla birleşince hayatını dayanılmaz bir işkence haline getiriyor, akşamlara kadar yalnız, yorgun, düşkün kalıyordu.”

Pişman Suad samimi ve içten duygularının Necib tarafından kandırıldığını ve onun yanında bulunmayı kendine büyük zorluk olarak görerek siteme düşer. Onunla ilgili yaşadığı yasak aşkın durumuna pişmanlığını dile getirir: "Fakat, işte pişmanlık... işte ders!" diyordu. "Pişmanlık mı, niçin? Ders mi, artık ne fayda?" diye omuzlarını silkiyordu. Mademki Necib o kadar hafif ve vefasızdı, hiç pişman olmuyor, tersine memnun oluyordu. Hem böyle küçük bir deneyimle bu felâketten böyle esen kurtuluşuna şükrediyor, "Ya inansaydım, ya bütün bütün inansaydım?!" diye titriyordu. Hâlbuki neler ummuş, onun özlemleriyle ne teklifler beklemiş ve buna ne kadar candan razı olmaya hazırlanmıştı!"